

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8046/2540

นาย ณรงค์ ทัศนนิพนธ์โจทก์ พันตำรวจโท ขวลิต สีทธา รลจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 115, ป.วิ.อ. มาตรา 39, พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2497 มาตรา 3, พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4, พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 7

ย่อ / หลักกฎหมาย

เช็คพิพาทที่โจทก์อาศัยเป็นมูลฟ้องจำเลยในคดีอาญา เป็นฉบับเดียวกับที่โจทก์ฟ้องจำเลยเป็นคดีแพ่งเรียกเงินตามเช็ค ดังนั้น ในระหว่างพิจารณาของศาลจำเลยนำเงินตามเช็คพิพาทไปวางณสำนักงานวางทรัพย์ก่อนศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์และขณะคดีอยู่ระหว่างฎีกาจำเลยได้นำเงินอีกจำนวนหนึ่งซึ่งเป็นดอกเบี้ยและค่าฤชาธรรมเนียมไปวางศาลโดยมีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อชำระหนี้แก่โจทก์และเพื่อมิให้ต้องรับโทษทางอาญา หาใช่จำเลยมีเจตนาชำระหนี้โดยมุ่งหมายให้โจทก์ได้เปรียบเจ้าหนี้อื่นอันเป็นกรณีอยู่ในบังคับตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 115 เมื่อหนี้ที่จำเลยได้ออกเช็คเพื่อใช้เงินนั้นได้สิ้นผล ผูกพันไปก่อนศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด คดีจึงเป็น อันเลิกกันตาม พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอัน เกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 7 ซึ่งบัญญัติขึ้นภายหลังจำเลยกระทำความผิดแล้วและเป็นกฎหมายใน ส่วนที่เป็นคุณแก่จำเลยสิทธินำคดีอาญามาฟ้องของโจทก์ย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39

คำพิพากษา

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกันโจทก์ทั้งสองสำนวนฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2497 มาตรา 3 ศาลชั้นต้นได้ไต่สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูลให้ประทับฟ้องจำเลยให้การปฏิเสธทั้งสองสำนวนศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4(2) ให้ลงโทษจำคุกจำเลย 6 เดือนจำเลยอุทธรณ์ทั้งสองสำนวนศาลอุทธรณ์พิพากษายืนจำเลยฎีกาทั้งสองสำนวน โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยประการแรกว่าการที่จำเลยนำเงินที่จะต้องชำระหนี้ตามเช็คพิพาทไปวางณ สำนักงานวางทรัพย์กลางกรมบังคับคดี ก่อนอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ และต่อมาภายหลังอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์แล้วและคดีอยู่ในระหว่างฎีกา จำเลยได้นำเงินจำนวน 450,000 บาท ซึ่งเป็นดอกเบี้ยและค่าฤชาธรรมเนียมไปวางศาลชำระหนี้ในคดีส่วนแพ่งที่โจทก์ฟ้องเรียกเงินตามเช็คพิพาทจะทำให้หนี้ที่จำเลยได้ออกเช็คเพื่อใช้เงินนั้นได้สิ้นผลผูกพันหรือไม่ เห็นว่า เช็คพิพาทที่โจทก์อาศัยเป็นมูลฟ้องจำเลยในคดีอาญาเป็นฉบับเดียวกับที่โจทก์ฟ้องจำเลยเป็นคดีแพ่งเรียกเงินตามเช็ค การที่จำเลยนำเงินตามเช็คพิพาททั้งสองฉบับจำนวน 487,000 บาท ไปวาง ณ สำนักงานวางทรัพย์กลางกรมบังคับคดี และนำเงินจำนวน 450,000 บาท ซึ่งเป็นดอกเบี้ยและค่าฤชาธรรมเนียมไปวางศาลโดยมีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อชำระหนี้แก่โจทก์และเพื่อมิให้ต้องรับโทษทางอาญามีใช่เจตนาชำระหนี้โดยมุ่งหมายให้โจทก์ได้เปรียบเจ้าหนี้อื่นอันเป็นกรณีอยู่ในบังคับตามพระราชบัญญัติ

ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 115 ดังที่โจทก์อ้างไม่ ดังนั้น กรณีจึงถือได้ว่าหนี้ที่จำเลยได้ออกเช็ค
เพื่อใช้เงินนั้นได้สิ้นผลผูกพันไปก่อนศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด คดีจึงเป็นอันเลิกกันตาม
พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 7 ซึ่งบัญญัติขึ้นภายหลัง
จำเลยกระทำความผิดแล้วและเป็นกฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่จำเลย สิทธินำคดีอาญามาฟ้อง
ของโจทก์ย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 เมื่อสิทธินำ
คดีอาญามาฟ้องของโจทก์ระงับไปแล้วจึงให้จำหน่ายคดีออกเสียจากสารบบความ

องค์คณะ

เจริญ หัตถกรรม · อรรถนิติ ดิษฐอำนาจ · อรุณ น้าประเสริฐ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8046/2540>